

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник Присутности Христа

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Нагромадять поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. II December 1st, 1925 No. 12
 Року Божого 6054 Грудень, 1, 1925

ЗМІСТ

Наше завігательство	179
Кваліфікації старших і В.Д.М. питання	183
Хождение з Богом	185
Ап. Павло в Атенях	189
Вечір молитви і слова до розжамування	191
Інтересні листи	191
Зміст журналу за 1925 рік	192

„Стан же я неспаче на варті і, стоячи мон 5и
 на башті, роздумував, що скаже він мені, що від-
 поність на мою жадобу.“ — Авіакум 2:1.

СКАЛА ВІКІВ
 Ніякої підвалини ні-
 хто не може заложити
 Викуп За Всіх

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та фінї [набурені, невдоволені маси]. І омертвіють люди від страху за-
 ждання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церковні] захитаються... Як побачите, що се стається,
 . . . айте, що Царство Боже близько... Випросяйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. . .
 Євангеліє. Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також і тим, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подас звіт з конвенції.

Наші такі звані „Верійські денці“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почесний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — 1. 1. 1.). що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплення) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменті: золото і срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою ціллю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожне своє слово підпорядковувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділять своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, як твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; для того рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для легшого перевірення наводимо звичайно голос і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17, до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисувати, dopasовувати і вигаджувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічує кожнього ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, якою є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є“, буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішній часі Церква, святі мають себе видосконалювати, усовищити до служби в будучности; мають розвинути в собі всьма ласку: бути своїми Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що галин світа лежить в благословеннях, о котрих лавізуються і отримують всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що скотять бути послухні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Вікупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і несправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикал уміщений в англійській журналі читас і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банківним дребетом. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волині 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мілярейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошові моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не вважаємо спеціального повідомлення, що отримано належність, ані не повідомляємо, що передплата сичаилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бізнесу, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вважаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Подвижне число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Просіться всі, котрі бажають, отримувати на дальше „ВАРТОВУ БАШТУ“, щоби негайно звернули увагу на час передплати, та як найскорше старалися полагодити відновлення „Башти.“

Всі, які задля яких би там причин не могли сейчас вирізнати своїх залежностей, а котрі хотять удержувати через сей час „БАШТУ“ прошені негайно повідомити Товариство, о даній проволочи.

Всі, брати, котрі прикумерували „Башту“ для братів в старому краю прошані негайно також повідомити Товариство відносно, що до дальшого передплатення — а се тому, щоби не переривати висилки, яка сама з хвилею невідновлення, а принайменше не повідомлення перестас бути вислана.

Просіться всі, котрі змінюють свій адрес, щоби перше, ніж нас повідомлять, повідомили уряд поштовий в даній місцевості, звідкіля випроваджується і подали йому новий адрес, — так треба конечно робити, щоби тим способом уникнути страти „Башт“, як також всяких непорозумінь. — Тоді просіться повідомити негайно Товариство, а не аж по кількох місяцях свого випровадження.

Всі передплатники із Канади, своє відновлення, повинні висилати тільки до українського відділу в Торонто, Онт., з виразним зазначенням передплати на „ВАРТОВУ БАШТУ.“

КОНВЕНЦІЇ:

В днях 25, 26, 27 грудня 1925 відбудеться конвенція російських братів в Клівленді, О. — Адрес галі:
THE FRIENDLY INN AUDITORIUM

3724 Woodland Ave. (bet. 37th & 38th Sts.), Cleveland, Ohio

В днях 12 і 13 грудня, відбудеться локальна конвенція братів в АКРОН, О.

В днях 1, 2, і 3 січня 1926 р. відбудеться триденна конвенція двомаличних братів в Ірі, Па. — Нище подасмо адрес галі:

11 W. 8th St., Erie, Pa.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Гр II

Грудень-December 1, 1925.

№ 12.

Наше завідателство

„Так нас нехай уважають люди, як слуг Христових і завідателів тайн Божих. — Що більше, від завідателів вимагають, щоби кождий оказався вірний.“ — 1 Кор. 4:1-2.

¹ Кождий член Христової Церкви має свій обов'язок проповідати весту новину о царстві мира. Такий розказ читаємо в Ісаї (61:1-3) і на ці слова покликався наш Спаситель, позаяк вони в першій мірі відносилися до Нього, як до Голови „помазанного тіла.“ Лука 4:16-21) Ап. Павло у нижче наведених стиху вказує на те саме, відносячи се передовсім до себе самого, до Аполосса й Кифи (Петра) а далше до всіх, що є Христові. (1. до Кор. 3:21-23) Він хотів пригадати нам, що кождий з нас отримав від Бога розказ і зістав іменованій слугою Ісуса, як о тім учив сам Ісус, відзиваючись до всіх, що є вітнями на правдивій виноградні: „Не ви мене вибрали, а я вибрав вас і настановив вас, щоб ви йшли і плід принесли.“ (Йоан 15:16) Він також сказав: „ви є світло для світа“ і „ви є сіль землі.“

² Дякото се „помазане тіло“ є вже тепер для певної цілі, щоби нести добро для світа вже в теперішнім часі; хотай велике діло, яке воно доконає, буде аж в будучім віці, коли се тіло буде піднесено до великої сили, коли вони будуть царями і священниками Богу. Хотай в теперішнім часі світ не знає Бога і не узнає над собою закону Божого, то однак Бог у своїй великій щедроті так полюбив світ, що дав свого єдинородного Сина на смерть, щоби відкупити його від смерті, і в часі тисячлітнього царства він приверне світ до первісного стану і дасть їм благословення. Але він хоче, щоби ми оповідали людям радісну вість о сім відкупленню і о надходячій царстві, „І проповідувати будеться (євангелія) радісна вість о царстві по всій вселенній на свідоцтво всім народам, і тоді прийде кінець.“ (Мат. 24:14) В будучім віці покажеться оwoч сього нашого свідчення. Також те свідчення служить на се, щоби зібрати із світа „нарід для його імені.“ (Діяння 15:14), що має враз із Ісусом мати участь у великій ділі царства: „благословити всі народи землі.“ Коли ми зістали намащені Святим духом і назначені, як слуги Христові, і як завідателі Божих тайн, то на се тільки щоби жити спокійним життям — іменно повстримуватись від насильства, жити чесно і нікого не ганьбити і т. д. — так, щоби люди могли о нас сказати, що ми ніколи не скривдили нікого, ані не ошукали. Таке життя в правді показує наш характер, і без того, чоловік не може уважатись за праведного. Однак від того, хто є завідателем Божим вимагається далеко більше аніж те. Тут він мусить показати свою доброту учинками. Се бачимо на прикладі нашого Спасителя Ісуса, котрий був не тільки „святий, без вини, непорочний і відлучений від гріш-

ників, але Він також ходив і творив добрі діла“ всім. — Діяння Апостолів 10:38; 2:22.

³ Мати такий характер і почуватися до діл, отсе належить до „завідателя.“ Вправді, коли Спаситель назначив кого на таке становище, се вже вказує, що Він бачив в нім прикмети праведні, без чого не міг би був бути вибраний на сей уряд. Тому завідателем не є такий, що є лагідного характеру, котрий нікому ніякого зла не робить, ані також такий, котрий поручений собі талант збиває красенсько в хустину, щоби коли прийде Ісус міг відібрати сей талант таким, який був йому дав, але сей, хто щиро працює своїм одним чи більше талантами на більшу славу свого Пана, так, що коли прийде час поррахунку, Спаситель міг відібрати не тільки те, що йому, дав, а також і доробок із сього, як знак, що завідатель був вірний своєму панови і був ревний в своїй праці над талантом, котрий йому поручив.

Тому Апостол й каже, „що більше від завідателя вимагають, щоби оказався вірний.“ Так бачимо, що ціле „Тіло“ Христа є покликане, не щоби бути безчинним, задоволеним самим собою, а ревним і діяльним, не мати духа невільника або наймита, щоби людям подобатися, а бути розумними мати в собі любов і ревність синів і наслідників Божих, слуг Ісусових і завідателів Божих тайн. Справді від завідателя вимагають, аби бути в такий спосіб діяльний в Христовій службі. Бо Спаситель не назве нас вірними слугами, если ми тільки будемо добрі і мало або зовсім не будемо старатися ділати добрі діла. бо навіть хто має тільки один талант, не буде оправданий, если він той талант сховає в хустку, або закопає в землю. (Мат. 25:14-28; Лука 19: 20-24) Тому є дуже важною річчю, щоби кождий сам застановився, що є його талантами, як він сого уживає і чи за його щоденну працю Бог узнає його вірним.

⁴ Дивлячись на себе так, як Бог дивиться на нас мусимо пам'ятати при сім, що Богу не тільки відомі великі таланти, як велика здібність умова, або фізична, час, котрий можемо посвятити, або маєток, який є нам до розпорядження а також і маленькі річі не уйдуть його уваги. Пригадаймо собі на слова Спасителя, котрий сказав, що навіть чаша зимної води подана ученикови тому, що він є учеником, не уйдуть нагороди; що два гроші бідної вдовиці були перед Богом більше вартні, аніж великі жертви богачів, коли отже зрозуміємо, що Бог судить відповідно, який був намір, або інтенція в його серці, тоді кождий, хто посвятив себе Господеві, найде для себе бо-

гато нагоди, аби показати, що є вірним слугою.

“Се нагадує нам також слова Ап. Павла, що „ті члени тіла, що видаються слабшими є потрібніші.“ (1. до Кор. 12:22) Якою в дійсності є се правдою! Далеко більше членів є таких; однак їх так само добре потрібно в „сім тілі“ як і визначених членів. Бо коли-б усе тіло було око, де-ж був би слух? Коли-б усе було слух, то де був би нюх? Та Бог розділює члени, кожде з них в тілі, як хотів. Коли би всі були одним членом, то де було-б тіло?”

Благословенний такий, хто розуміє й пізнає, що він є членом тіла Христа що він має призначене для себе місце і уряд в „тілі“, до котрего прилучив його Бог в своїй мудрості, і що се місце ніхто другий не буде посіяти. Тепер се місце може видатись неське, а однак є воно потрібне й важне.

І коли хто се призначене місце сповнить мудро і вірно, Бог винагородить його в своїм часі і піднесе до слави в своїм царстві.

Знаємо, що деякі члени тіла Христового живуть у відосібнених, незаних широкому світові місцях, але тихо та любо працюють у виноградні Христовій, що тільки їх руки або розум і серце учинити в силі. В своїй похері вони навіть не бачать, яку святість і честь приносять вони сему Імени, котре на собі носять. Можемо тільки дякувати Богу за його ласку, якою він налізє тих, котрі вірно служать йому. Вони є як би тим світлом в темноті, але темрява не огорне їх, подібно, як се було із нашим Спасителем. Їх світло виконує добрий вплив на людий — і сей їх труд не оставиться без нагороди у Бога.

ОБОВ'ЯЗКИ СТАРШИХ

“Отже кождий, хто зрозумів й іменується бути Новим Сотворінням в Христі, заперно має бажання віддати по можливості, як найвидатнішу працю в службі для Господа. Нераз однак трапляється, що не видає найвидатнішої праці з причини занедбання служби, або нецінення положення, котре займає в Тілі Христовім.

Причина, котре побуджує до діла кождого члена мусить походити зі жерела несамолюбної любови до Господа і до його справи, бо інакше служба і праця яку ми поручимо Господу не буде йому приємною, як також не буде пожиточною для нас. Кожному членови Христового Тіла зістали поручені певні справи до виконання, тому, кождий нехай постановить собі раз на вседа, що як тільки він іменується бути правдиво членом Христового Тіла, так правдиво поручені зістали йому справи царства, та що його нагорода залежна від його вірности.

ЗАВІДАТЕЛІ

“Божою організацією на землі є Церква, котре складається із многих членів. Ап. Петро й Павло виразно нам показує, що старші є поставлені, як сторожі для Церкви. З певністю се велике і захитне становище і чоловік котрий в сей спосіб є повищений, ще по тій стороні завіси повинен скромно думати про себе.

Сторожем, старшим, або епископом є сей, котрего назначено, іменовано бути старшим або заритчиком даного згромадження, щоби бути певним, що справи даного згромадження виконуються згідно з планом.

Тому всі старші є неначе сторожачи, завідаючіми справ згромадження, „екклезії“, длятого на них лежить більша відвічальність, котре не повинна зробити даного старшого зарозумілим, але при скромнім розумінню повинна вплинути на даних старших, щоби вони з певним спокоєм покладали довіря в Господі.

ЯК ВІДБУВАЄТЬСЯ НАСТАНОВЛЕННЯ СТАРШИХ

“Пікий брат не може настановити себе старшим над згромадженням. Пікий брат не може самовільно обняти провід над справами Церкви. Ап. Павло говорить Святий дух настановив нас епископами (старшими). Чи можливим є, щоби кождий сполучений зі Святого духа обняв становище старшого самовільно та виконував получений з сьм обов'язок? Ні. Служимо Богу порядку. А за тим Господь так урядив, що мусить все йти в порядку. Кожде згромадження (екклезія) є судією своїх справ. А за тим нагодою і обов'язком є кождого згромадження настановити на становище старших і на учителів таких, яких вибере собі на підставі Божого Слова. — 1. до Тимотей 3:1-7.

НОМІНАЦІЯ (ІМЕНОВАННЯ НА СТАРШОГО)

“Хто-ж властиво повинен іменувати, або представити згромадженню тих, над котрими має бути голосовання, а котрих має вибрати за старших, сторожів сього згромадження? Кожний член згромадження, за винятком предсідателя. Брат, котрий займає місце предсідателя, є обов'язаний утримати порядок, приймати іменовання, піддавати внесення під голосовання згромадженню і видавати рішення голосів. Неправильним, отже було би, щоби брат предсідатель ставив номінацію, або піддавав під голосування певного брата, Если згромадження запитало би його о пораді — повинен дати їй на підставі Божого Слова, що до сього, чи такий брат посідає здібности бути старшим, чи ні. Але пробування диктувати згромадженню тим, котрий іменується бути слугою, певних річей не годиться зі св. Письмом. і як таке Біблія відкизує

Если Господні діти мають певне довіря до нього і віру, і уважають, що Той добре попровадить, щоби вишло всім на добро то не будуть говорити про се наперед перед призначеним часом, ані не будуть старатися вживати впливу на братів, або сестри, щоби голосували за тим, або проти якогось брата, на становище в Господній службі в Церкві.

ОБОВ'ЯЗКИ

“Одною із важних справ царства, котрі то поручив Господь в руки своїх слуг, є доглядання добра його громади, (добра служба), котрі є будучими членами його

небесного царства. Старші повинні пам'ятати, що на них лежить відповідальність в догляданню Господніх справ, а не своїх особистих. Старші не повинні старатися, бо й се не є частиною його служби, щоби блищати перед людьми, чи навіть перед самими братами, щоби мали оплески від людей, але обов'язком кожного є, щоби подібатися Господу і кормити і берігти громаду, над якою Святий дух настановив його. Старші повинні пам'ятати, що згромадження не належить до нього, але до Господа.

Старший повинен пам'ятати, що він не доставляє покарму, котрим кормиться згромадження, — а тільки Господь. Обов'язком кожного старшого є показати згромадженню, Божій громаді, де має кормити себе і яким покармом, як також подавати покарм у властивий спосіб.

ДОСЛІДЖУВАННЯ БІБЛІЇ АБО НАУКА — СТУДІЯ

¹¹ Одним із головних і важких способів в приношуванні покарму для Господньої громади (екклесії), які Господь розпорядив є досліджування Біблії, — наука, або студія. Згромадження, яке цілість, або означає певне число студій в тиждень, або поручає сю справу комітетови старших. Чи сляк, чи так, то обов'язком старших є уділення поради, що до характеру предмету і числа студій, котрі мають перевести на протязі тижня.

Если-ж старший зістав призначений до проводу науки, студії, то в яким порядку повинен до сього приступити? Повинен сказати собі менше більше так: Господь вложив на мене обов'язок бути провідником в сій студії. Се одна зі справ царства Господа, відданих в мої руки, се одна мина, се один талан його добра. Чи можу бути вірним Господу, а рівночасно занедбати належне приготування себе до перепроводження так важкої студії?

Таке думання було би відповідне й скромне. А за тим обов'язком кожного не тільки старшого, але кожного члена згромадження є старанно приготувати себе. Приготувати себе — се не значить, що має приготуватися до виготовлення промови на зібранню. Приготувати себе — означає навчитися старанно лекції, щоби міг коротко і ясно висловити головні точки у відповідній часі і уможливити тим вирозуміти другим.

СПОСІБ ПРОВАДЖЕННЯ СТУДІЇ

¹² З властиво і належито перепроводженої науки, студії випливає велика користь. Виголошування старшим на початку студії, або коли небудь в часі студії, довгої промови є великою похибкою. Кождий старший повинен пам'ятати, що він на се поставлений, щоби кормити громаду, і щоби ся громада могла зростати, та що одним із найліпших способів їхнього вярсту і оцінення правди зі сторони згромадження є данне, як найбільшій можности вираження своїх поглядів на дані справи. Кождому членови в згромадженні повинна бути дана така спосібність. Бо если старший займе більшу часть часу своєю промовою, чим відмовляє осталим членам згромадження спосібности, повортитися і вярсту, а в сей спосіб не підносить але відбиває ціль студії.

Ось, як повиннося перепроводити студію, науку.

Науку розпочати співом, по котрім слідує молитва. Предсідатель, (сей котрий провадить науку в сій часі) коротко висказує зміст попередньої лекції, щоби теперішня студія могла мати більше доцінення. Таку то скорочену мову повинен виголосити в часі 3-ох хвилин. Опісля повинен відчитати перше питання та покликати котрого із присутних членів щоби відповів на се питання. Если питання є важне то можна, ще покликати двох трох до відповіди. Опісля повинен сказати: „Чи є сще хто, що має відмінний погляд? Если хто є такий, то повинен відповісти. Если ні, то предсідатель, повинен в скороченні відповісти на питання, а час відповіди не повинен забирати більше, як одну хвилину. Опісля нехай предсідатель покличе котрого із членів церкви, що уміє добре читати, щоби відчитав уступ, із підручника, із котрого студіюється даний предмет. чи коментар із Біблії. Тоді провідник повинен запитати, чи нема кого, хто має питання, до питання (уступу) котре було поставлене (перечитаний) і обговорене попередно. Если би хто зі згромадження задав таке питання, то предсідатель повинен запитати, кілька членів, щоби подали свою думку, всімці спитатися сього, члена, котрий поставив таке питання, щоби висказав свою думку, а нарешті предсідатель повинен висказати коротко свою думку. Уступ предмету, котрий студіюється повинен бути закінченням дискусії, даного питання. Опісля повинен приступити до слідуєчого питання.

Питання повиннося ставити наперед тому, щоби кождий що приходить на науку, був приготований до лекції, а не приготувався на науці. Таке провадження науки приносить більше користи, бо змушує чоловіка до ділання в сій напрямі. Предсідатель не повинен ніколи позваляти на обговорювання плитких питань. Повинен держати порядок і не позваляти на се, щоби все відповідало тільки одна особа. На неважні питання, і котрі не належать до предмету студії, не повиннося позваляти. Питання повинні бути ограничені до лекції. Если хто поставить низьке питання, або неважне питання, предсідатель повинен в лагідний спосіб і в дуже коротких словах поладити питання і перейти до слідуєчого уступу. Много часу тратиться звичайно на обговоренню дрібних пояснень. Всегда треба пам'ятати о важности практичного висліду, а головню о вярсті і знанню о овочах духа. Предсідатель повинен виконувати свій обов'язок лагідно із любовою, однак з повним рішенням і повагою, та повинен заохочувати згромадження до співпраці в помаганню один одному до зрозуміння правди, і заховання миру і любови в згромадженню.

СТУДІЯ — ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

¹³ Ся наука призначена тільки до духового підкріплення згромадження. Старший повинен бути на час, а наука має розпочатися піснею і молитвою. Така студія відбувається звичайно в середу, а всі згромадження, того дня студіють один і той самий стих зі св. Письма. Опісля пред-

сідателі повинні відчитати стих, або попросити, щоб хтось із членів відчитав, опісля в скороченні виписати думку стиха, так менше більше, як подано у „Вартовій Башті“. Пояснення стиху не повинно забрати більше, як 5 хвилин часу. Якщо передсідателю забрав більше часу, то в такому разі він позбавляє нагоди членів згромадження до виболювання їх частини. „З любови служите один одному.“ Якщо в згромадженні є найменше 35 осіб і кожен із них хотіла би дати свідоцтво о своїм духовному стані — освідчитися, а коли би передсідателю забрав більшу частину часу, багато з них були би позбавлені спосібності. Передсідателю повинен нагадати стих, який припадає на даний день, та щоб старалися зложити своє свідоцтво тільки на підставі стиху, як також, щоб кожен старався в як найкоротших словах зложити своє свідоцтво, так, щоб всі могли мати спосібність і уділ в данім розважуванні.

Щоб виступати на подібну нашу Господа, ми повинні кормитися Божим Словом. В сім саме й ціла важність, щоб обмежити свої думки до думки висказаної в поданім стиху. Освітлення, котре відноситься до маловажних випадків, та різного роду клопотів — є непожиточними. Тому то великим обов'язком передсідателя є справжувати думки згромадження на корм, котрий є записаний в Божім Слові.

ЗАНЕДБУВАННЯ СТУДІЙ

¹⁴ Припустім, що старший зістав призначений до провадження зібрання, але занедбав прийти на зібрання і не постарався о заступника. Чи поведіння такого може бути прощене? Нехай-же кожен старший поставлений в такому положенні відповість собі, а іменно, чи може споглянути в вічі Господа і сказати: Дорогий Учителю і Господи. Ти повірив в руки мої справи царства Твого через іменування мене на передсідателя студії, щоб нагодувати Твою громаду. Я був змучений і не мав охоти йти, бо фактично так був перенятий іншими справами, що навіть не постарався о заступника. Думав і вважав, що візці поручені мені дадуть собі самі раду. Чи думав старший, брате, що Господь сказав би: „Добре послухний і вірний слуго!“ Іншими словами сказав би: „О ти лінивий і недбалний слуго, коли ти так легкодушно вважав свою відповідальність в ухваленні покарання на часі моїй громаді, то чому ти не повідомив мене, то хто інший був би поставлений на твоє місце.“

Навіть світський працодавця не дарував би своєму слугі подібного занедбання. Чи можемо думати, щоб Господь похвалив слугу, котрий не бере собі до серця добра овець і не доглядає вірно справ поручених йому.

Думуючий творить кожний старший і провідник згромадження, то не тільки старший, а й член згромадження, котрий насправді зрозумів посвячення не повинен опустити ні одної студії. Повинен сказати собі. Не можу відійти на заняття студії. Любов моя до Господа і любов до братів, співробітників не дозволяє мені на це. Любов до згромадження змушує мене чинити все, що в моїй силі, щоб допомогти справі Господній ми могли вийти на час.

ЗА МНОГО ВИКЛАДІВ

¹⁵ Часами приходять на брата покус, щоб посвятити цілий свій час на виклади до братів, чи то до публіки, і тільки виключно виклади, поминаючи студії. Вислід із цього є такий, що в згромадженні не має поступу. Нічого так не допомагає до поступу братів, як данне кожному щось до роботи. А за сим возмімся всі до праці, если тільки хочемо помагати один одному. Означене число викладів є вповні вистарчаючими, і се подобається Господеві. Тому більше студій показалося практичнішим, а згромадження, котрі студіюють сі роблять поступ.

СЛУЖЕННЯ ІНШИМ ЗГРОМАДЖЕННЯМ

¹⁶ Першим обов'язком старшого є служення згромадженню, котрий вибрав його за свого старшого і над котрим Святий дух настановив його бути старшим. Се перший і найважливіший обов'язок, бо Господь вложив на нього обов'язок доглядання справ даного згромадження. Віримо, що если старший серйозно застановляється і знає, що за обов'язок лежить на нім, то відповідь на прошення других мусить попередити утешення, що інший услужить братам, а тим виручить його. Ніколи не оставить овець на ласку й не ласку.

Обов'язок старшого не лежить на тім, щоб давати виклади, провадити студії, і вечір молитви, але саме головне голошення Євангелії (радісної новини) за допомогою друкованого слова, подаючи його народові в руки. Добрий старший і провідник, ніколи не скаже другим робити, щось такого, щоб сам не міг зробити. Він повинен бути приміром для згромадження, як і Добрий Пастир пасти своїх візці, повинен брати участь в праці до котрої запрошується згромадження. Повинен бути першим і заохочувати других до праці.

СЛУЖБА

¹⁷ Вартість духово Церкви залежить від нашого старання і ревності в нашій праці. (2. Петра 1:10) Апостол виразно говорить, що кінцевим є мати таке старання (до Жид. 6:11) А з тим мати належний догляд над стадом Божим значить — старший, як сторож громади буде досліджувати плян і працю, так, щоб всіх членів громади удержати в пильній і ревній праці на службі Господа. Тому старші: Давайте кожному, щось до роботи і заохочуйте до зроблення того, тоді то ум кожного члена згуртується при Божім Слові, тоді не буде ніякого замішання в згромадженні, як також можна буде завважати значний зрість. Всяке замішання, яке тільки приходить, по згромадженні, се вислід самолюбства, даних, як також вислід безчипності, бо лінивість йде в парі зі самолюбством.

Старші не повинні знеохочувати дияконів, навпаки піддержувати їх і запрошувати на зібрання старших, де погоджується всі справи, відносно поступу Церкви. Старші не повинні гордити молодими, не повинні терзати їх на віддал від себе, але знайте, що й записано, що Тимотеї був десять молодий, коли Господь прийняв його на службу.

НАРАДИ СТАРШИХ

Де є кілька старших в згромадженні там повинні відбуватися стало в означенім часі наради старших на котрих повиннося розбирати духові справи, та роздумування над засобами, які мають послужити для духового добра згромадження.

Спільні наради старших є не тільки доброю річчю для згромадження, але й конечною для миру і поступу згромадження. На тих нарадах повинні бути представлені всі справи, котрі тільки мають на цілі піднесення миру і любови, а також і поступу, а опісля мають бути представлені цілому згромадженню і піддані під голосування, чи такі справи, які старші вважають за відповідні, можуть бути прийнятими, чи ні. Церква, — ціле згромадження рішає, через більшість голосів.

ПРОБА ЛЮБОВИ І ГОДИНА СПОКУСИ

Становище старшого се не легка справа, тому що са-тана поставив много спокус на дорозі Господніх слуг. Всі Господні члени повинні мати належну пошану до своїх старших, повинні молитися за них і додавати їм охоти і помазати, а де старший старається бути прикладом для згромадження, там й так буває.

Тим-же старші достерегайте себе і все стадо, бо прийшов день спокуси, щоби спокусити всіх домушних на землі (Одкр. 3:10) Пасіть вівни мої — сказав Ісус, бо хто не хоче пасти, пехай знає, що нагода бути сторожем, або старшим, може бути мірібрана. Тому користайтесь із привілеєм й нагодою і чиніть се ви старші, котрих Святий дух настановив нас, — чиніть добро всім а найбільше домівникам віри. — Хороніть заповіді мої — каже Ісус. Не пасіть задля поганої користі, але чиніть це з радістю, побуджені любовю а певно, коли явиться головний Пастир — одержите вінець життя.

КВАЛІФІКАЦІЯ СТАРШИХ. І В. Д. М. ПИТАННЯ

1. до Тимот. 3:10

Треба знати всім, що назви вживані в Християнстві, як отець хвальний, його екселенція, доктор, і т. д. є противні і не годяться із наукою св. Письма. Вони не тільки противляться азбуці, а також і духови, що саме головне. Назви, як старший, дякон, пастир є назвами, які знаходяться в св. Письмі. Звертаємо також увагу на назву по латинськи Вербі Деї Міністрі, (В.Д.М.) що значить — слуга Слова Божого, та зазначаємо, що се годиться вповні із думкою Божого Слова. Кожен представитель Христа, котрий голосить публично є слугою Божого Слова. — не слугою людських наук, ані своїх. Всі Дослідники Біблії узнані Богом і народом Божим з конечности є слугами Божими — кождий по своїй здібности, як показано в св. Письмі.

Міючи на увазі факт, що много згромажень Дослідників Біблії не є много вимагаючими від тих, котрих мають вибрати за своїх представителів, старших подаємо тут кілька питань, які є прийняті Міжнародним То-

вариством Дослідників Біблії, а які є названі В. Д. М. Питання. Вважаючи, що студійованне цих питань може бути помічне кождому і дана на них відповідь pomoже згромадженню до пізнання, що має відповідне знання Божого Слова, та можна мати надію, що услуга їх буде позитивною а не шкідливою.

Не є се сектярські питання, але булиби властивими, для кождого слуги Слова Божого, якої небудь деномінації. Принайменше не є се зложені питання в якімсь задалегідь приготованім намірі. Ні, се звичайні собі питання, котрих відповідь повинна бути помічна кождому, головно поставлені для тих всіх, котрі іменуються, чи хотять бути учителями і проповідниками Божого Слова.

Сі питання можна набути в Товаристві „ВАРТОВА БАШТА“, опісля у всіх згромадженнях, куди із Товариства на бажання розсилається. На такі поставлені питання даний брат відповідає, і відсилає до головного відділу „Вартова Башта“, де по перегляненню через комітет котрий складається із трох братів, повідомляється даного інтересованого брата о його винувненню, а радше висказанню своїх думок на справу знання Божого Слова.

Таку доручену відповідь даний брат представляє перед згромадженням, котре іменувало його перед виборами на старшого.

А за тим брат, котрий не є здібний відповісти на всі сі питання в спосіб властивий, в такий в який на се Слово Боже вказує не повинен бути уважаний за відповідного на представителя згромадження.

Щоби всі Дослідники Біблії могли мати сі питання і зрозуміти їх простоту, подаємо їх пониже. Ньюйорська Церква (згромадження) Міжнародного Товариства Дослідників Біблії через піднесення рук заявилося за тим, щоби ніхто не міг бути старшим, коли не дав задовольняючої відповіді на поставлені питання.

В. Д. М. ПИТАННЯ ДЛЯ ДОСВІДЧЕНИХ ДОСЛІДНИКІВ БІБЛІЇ.

- 1) Що сотворив Бог на самий перед?
- 2) Що означає вираз „Логос-Слово“ у відношенні до Сина Божого? Що розуміємо під словом „Отець“ і „Син“?
- 3) Коли й як увійшов гріх у світ?
- 4) Яка є Богом назначена кара за гріх для грішника? Хто є грішником?
- 5) Чому потрібним було, щоби Логос-Слово стався чоловіком (тілом)? Чи він був втілений?
- 6) Якої природи був чоловік Ісус Христос від дитинства, аж до смерті?
- 7) Якої природи є Ісус від воскресення? Яке є його урядове становище зглядом Бога Єгови?
- 8) Що діяв Ісус в часі євангельського віку — від часу зіслання Святого духа, аж до сьогодні?
- 9) Що учинив Бог Єгова до сього часу, для людського роду а що Ісус?
- 10) Який план має Бог зглядом Церкви, коли вона буде довершена?
- 11) Який план має Бог зглядом цілого людського роду?
- 12) Яка буде судьба зовсім несправедливих?
- 13) Яка буде надгорода, або яке благословення прийдє для цілого людського роду, если будуть послухати законів Царства Мессії?
- 14) Через які степені може грішник прийти до нової єдності з Христом і з небесним Отцем?
- 15) Коли Християнин зістав сподожений Святим духом, то що він має дальше робити, по словам св. Письма?
- 16) Чи ти відвернувся від гріху, щоби служити живому Богу?

17) Чи ти посвятив всеціло своє життя, всі свої сили і здібності для Бога й на його службу?

18) Чи ти показав се посвяченнє себе, через заупреження себе у воді?

19) Чи ти зобов'язав себе сльомом святости життя, прийнятим членами Дослідників Біблії?

20) Чи ти перестудіював докладно томи викладів св. Письма? А принаймні, сі, котрі в перекладі на нашу мову?

21) Чи ум твій просвітвся, і чи ти одержав духову користь із них?

22) Чи ти думаєш, що ти досягнув річене занадто Біблії, котре може зробити тебе здібним службою Божою аж до кінця життя твого?

УВАГА: Сподіємось, і віримо, що кождий брат, відповідаючи на питання, зробить се із власного знання, а не буде питатися, ані відписувати відповіді від других. На потвердження відповіді треба наводити цитати зі св. Письма-Біблії, із Викладів св. Письма і зі Соборного Намету.

Осібний примірник В. Д. М. Питань можна набути, як повніше зазначено.

ДЕРЖИ ЯЗИК ВІД ЗЛОГО

„Держи язик від злого, а уста твої, щоб не говорили зрадливо.” — Псалма 34:13.

22. „Не ставайте многі учителями, брати, знаючи, що тяжкий суд приймає” такими словами наминає Ап. Яков тих, котрі хотять бути учителями, хочаби вказати їм на великий вплив язика, позаяк на таких лежить більша відвічальність, аніж, коли не були ще старшими. Тими словами апостол не хоче відсувати на бік тих, що чуються здібними і мають дар до сього, а тільки хоче остерігти їх і вказати їм на відвічальність, яка буде тяжити на них, коли стануться учителями. Если такий учитель є краснорічний, вміє красно промовляти, тоді його язик може принести для многих благословення, проповідуючи їх до Господа, і показуючи їм дорогу до правди і до праведности. Або навпаки если стане проповідати блуд, тоді такий язик може нанести не даючися описати шкоду — захитає віру, мораль і знеохотить до добрих діл. Правдою є, що хто більше учить, такий є більше відвічальний перед Богом і перед людьми. — Гляди Мат 5:19; до Римл. 2:20, 21; 1 Петра 5:3; до Тита 1:11; 1. до Тимот 1:7; 2. до Тимот. 4:3; 2. Петра 2:1.

23 Яков не остерігає тут перед самим язиком, а перед впливами і силою, які можна мати на других людей при помочи нашого язика. Майже кождий досвідчений чоловік згодиться вповні з нами, що над язик не має чоловік другого члена, що міг би учинити ним тільки добра або зла. З досвіду знаємо, що люди можуть мати лекше контроль на всім іншим, тільки не над язиком. Язик є так дуже всім услужливий, що всяка честилюбивість, азисть і пристрасть, упавшої природи знайде в нім помічного слугу до злого. Тому кождий Християнин повинен добре чувати над ним, розуміти й обережно обертати тим членом свого тіла і підчинити його, аби був послухний повному умови в Христі, аби не був на перешкоді ні собі ні другому, а навпаки помагав ще на вузкій дорозі. Як поведом повертаємо голову кола і контролюємо його силу, як малим стерном обертасмо корабель і змінимо його біг такий язиком, або пером можемо вплинути на великі маси людей і звернути їх до добра, або зла. Тому як велике значіння має язик, але як часто бачимо, що язика уживається є много частіше до злого, аніж до доброго, скор-

ше, аби повалити віру, аніж її скріпити, скорше, щоби засіяти зерно неагоди і незадоволення, як щоби запровадити мир і праведність! Хотий таке притрапляється головню між людьми світського духа, але часами се приходить і між Божими людьми. Тому кождий брат повинен пам'ятати, що до певної міри, він також є учителем, і що з кождим днем, він або поступає наперед або стає на перешкоді правді і праведности і каламутить мир-спокій.

У світі, що не відродився ще Словом Божим, язик є правдивим „огнем,” котрий спричиняє, гнів, зависть, ненависть, спір і все що поганить і палить цілого чоловіка викликаючи в нім найгірші пристрасти і бажання. Не дивота, що Апостол порівнює такий язик і каже, що він запалюється від геєнни — другої смерті. Огонь його приносить знищення не тільки його властителеві, а також і другим.

24 Слів Апостола „сьогодні благословимо Бога і ним кленемо людей, сотворених на подобу Божу” не треба розуміти так, яко би він відносив сі слова до себе, або до Церкви, що вони так уживають язика до таких поганих цілій, а говорять о світі, де люди уживають раз язика, щоби прославляти Бога, а другий раз, щоби зневажати ним св. ім'я Боже, і проклинати своїх ближніх. Язик, се той слуга, що всім хоче радо послужити, куди тільки його обернути. Звідси є дуже важною річчю мати так званий член тіла під доброю контролею. Можливо, що були деякі між членами Церкви, котрі також тим самим язиком заносили подяку до Бога і зневажали своїх товаришів-братів, — можливо не в значінню, щоби проклинати братів, а в сім, що своїм язиком шкодили братам через се, що вносили фальшиві науки, котрі провадили до погубних наслідків. В таких значінню сього слова багато людей тим самим язиком впливає добре і але на других. Если хто має таку вдачу, се знак, що з ним є недобре, і тому то апостол так дуже перед тим остерігає: „Братів моїх, не ставайте многі учителями.” Хто хоче статися жерелом з котрого мало би випливати Слово Боже, котре має нести благословення і покріплення і давати силу, такий повинен добре дбати про се, щоби із нього не випливали гіркі води, фальшиві науки, котрі ведуть за собою проклин, шкоду — неславу для Бога і перекручення його слова.

При виборі старших, що мають промовляти на зібраннях, треба добре приглядатися, який є „язик” його, чи такий, як повніше сказано. Если чий язик є огнистий, такого не треба вибирати, а такого, у кого язик є покірний загідний, хто вміє „зауздати” свій язик і старасться промовляти так, щоби бути Божими устами.” Такий язик гамує й присмирює а інші дуже часто ранять і відганяють від правди. Слово Боже є скорше і сильне і острє, що дістається аж до серця; воно не грішить і нікого не зрадить, є добре і любе. Тому Бог так наказує: говоріть правду в любови.

Ап Яков кінчить свою остерогу і говорить до тих, що надаються бути учителями в Церкві (маючи мудрість і знання), щоби люди бачили в них не тільки слова і науки, а також добрі їх діла, повні покорі.

Хотай слова Якова відносяться головню до „учителів“, то однак кожний із нас повинен добре перечитати і над ними застановитися. Стара і знана пословиця каже: „Добрі слова не вмирають“, але так само добре можна сказати, що „недобрі слова також ніколи не вмирають“. Що більше злі слова по більшій частині живуть довше — особливо в серцях людей світського духа.

Тому кожний з нас, і всі подвоім нашу енергію, щоби присмирити наш язик, аби з наших уст лило всегда благословення і приносило ласку слухаючим. „Нехай ніяке погане слово не виходить з ваших уст, а тільки добре на збудування, того, що користає, щоби принесло добродійство слухаючим.“ — до Ефес. 4:29.

„Тим достерігайте себе і все стадо в котрому вас Святий дух настановив єпископами, щоби пасти Церкву Божу котру приподобав кровю своєю.

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ.

1. Який обов'язок тяжить на кождім члені Христової Церкви; та хто наложив його на нього?
2. Хто може бути завідателем? По чім пізнати правдивого завідателя?
3. Що вимагається від завідателя?
4. Про що ми повинні пам'ятати дивлячись на себе із Божої точки зріння?
5. Чи слабші члени є потрібні в духовім тілі? Як так то виясни філософію членів Христового тіла?”
6. Яка причина повинна побудити кожного члена до діла?

7. Хто становить Божу організацію на землі? Чим є всі старші в церкві і що на них тяжить?
8. Чи старші вибирають себе самі? Чи можуть? Чому ні?
9. Що означає покіпання, і як властиво повиннося її перевести?
10. Що є одним із найважливіших справ царства? хто виконує сей обов'язок і як повинно виконуватися?
11. В який спосіб можна подати правдивий покарм для громади? Яке думання повинен мати старший?
12. Опиши в докладний спосіб, як повинно провадитися науку-студію? Хто рішає про неважні, або маловажні питання? О чім повинен пам'ятати предсідатель студії?
14. Чи можна простити старшому, занедбання студії? Що-ж знова повинен кожний член сказати собі?
15. Поясни справи викладів? Коли найбільше агромадження зростає духово?
16. Що є першим обов'язком старшого? Коли старший може послужити другому агромадженню?
17. Що є кінечним, щоби агромадження зростало духово?
18. Поясни наради старших? Користь із тих нарад? Яке є становище старших.
19. Поясни кваліфікації старших, які потрібно і подай докази зі св. Письма?
20. Що то таке В. Д. М. питання? Що вони означають? Та до чого вони служать агромадженню?
21. Хто властиво може бути старшим?
22. Що значить бути учителем? Що кандидати на старших-учителів повинні знати?
23. Кого і перед ким остерігає Ап. Яков?
24. Поясни значіння язика, та його роботу? Яка і кому є користь з причини нашого неуздання язика?
25. Над чим повинен кожний із нас застановитися? Подай в скороченню найголовніші точки, щодо обов'язків старших?

Ходженне з Богом

„Божі дороги праві, Господні слова чисті, Він щит для всіх уповающих на Нього.“

З гріху до слави, се повна в наслідки, та дуже важна дорога. Ідучи сею дорогою вживаємо менших і більших кроків, часто боїмось поставити непотрібний крок. Часто блудимо, тому, що якась вельми приманчива стежка звернула нашу увагу, та спровадила нас на блудну дорогу, якої ми не свідомі. Щоби мати Господнє признание, мусимо йти головними і основними рівномірними кроками, або степенями в нашій подорожжуванні, і се для добра тих, котрих признание залежне від вірності на Господній дорозі.

Хоча правдою є, що не ма справедливого ані одного: (Римл. 3:10), та що ані один не може бути совершенний з причини страчення совершенности в Адамі, то однак не всі мають се саме успосібленне ума й серця, що до свого несовершенного стану. Правдоподібним є, що більшість людей чується добре, що до відношення сього світа, докази чого, що вони є в гармонії, з „князем сього світа“, котрий зі своїм сторонам не є в згоді із Богом Єговою, ідучи протинником Божим. (Іоан 12:31, 14:30) Біблія каже нам, що людство до певного степеня поносить відповідальність в сій справі, та що є свідоме сього. Правдою є, що всі родились несовершенними, з причини утрати Ім в Адамі однак се числяться за свідоме і добровільне відповідальне істотам. „Бо кому віддасте себе в слуги, того ви слугами.“ — до Римл. 6:16.

Що сей вісник є та про се Ап Павло виразно говорить: „Якщо хочете бути слугами Бога, не як Бога прославляли, або дя-

кували, але осустились думками своїми і оморочилось нерозумно серце їх... І якщо не вподобалось їм мати Бога в розумі, передав їх Бог ледачому уму, робити неподобне, сповнених усякої неправди перелюбу, лукавства зажерливости, злоби, сповнених зависти убийства, сварні, підступу лихих звичаїв, осадників, поклонників, богоненавидників, гордунників, хвастунів пишних, видумщиків лихого, гордителям непокірних.“ — до Римл. 1:21, 28,32.

Не всі люди посідають подібні прикмети нараз, але по більшій частині можна легко відшукати ці несовершенности в одних людей се, а в других те. — Се ті, що ходять хотінню свого „безбожжя“ (Юда 18) зі льживими устами. (Прип Соло. 6:12)

СПОГЛЯДАННЯ В СТОРОНУ БОГА

Однак від часу, до часу можна найти чоловіка, котрий перестає хвалити дорогу світа. Такий думас в серці своїм: „Ег, щось таки злого мусить бути в сій світі, систем, який на порядку деннім є в світі, спосіб боротьби о самолюбну перевагу не приніс і не може принести правдивого щасття.“ Чи такий чоловік є вже Християнином? Відповідаємо, що ні. Він тільки щойно зачав думати. Його ум, поступив о крок наперед, від інших людей, котрі живуть на землі. Але такий чоловік, що не ходить з Богом, хотай може се бути тільки крок в сторону до Бога.

Тепер хто-ж станувши на такім степені, не піде далі,

сей не може подобатися ані Богу, ані світу. Такий чоловік, котрий знаходиться серед такого стану є тільки самлюбним невілником, котрий буде все шукати у других блудів та несовишенностей, і тим стане не-побажаним людському сотворінню. Се заперечення, або неузнання дороги світа за правдиву є *покутою*, в початковім значінню; бо покута, або жаль за гріхи, се зміна ума (поля боротьби) у відношенні до мильного і злого погляду.

Що-ж такий чоловік повинен зробити, та що може зробити? Відповідаємо, що може стояти на занятій позиції, в якій знаходився, повинен же заперестати уживання метод, практик світа — Іншими словами може навернутися. Много із т. зв. суспільних і політичних „радикалів“ сьогодишнього світа знаходиться в одній із тих двох клас; переважуюча більшість однак є в першій класі, ніж в другій.

ПОГАНЬСТВО І ХРИСТИАНСТВО

Сі котрих ум і серця годяться вповні зі світом, — є поганями, без згляду на се, як вони називаються, або де родилися. — Сі, котрих ум перестав похвалювати догугу і методи світа, але котрі ще такі любуються в річах, які продукує світ, — багатство, всілякого рода приємности, гнет неволя, пановання над другим іт. п. — такі знаходяться в стані подібнім до номінального „Християнства“, бо вони переконані відносно дороги світа, однак любуються в річах, випродукованих „світом“ помімо, що знають, що вони злі.).

Перед першим приходом нашого Господа не було спеціального наказу від Єгови до поганських народів, щоби покинули свою блудну дорогу. Але тепер: „Отже не вважаючи на часи незнання, Бог повелівас тепер усім людям усюди каятися, бо призначив день, в котрий судити ме правдою.“ — Діяння Ап. 17:30, 34.

Помімо, що покаянне виразно зазначене то до сього часу мало людей услухало Господнього приказу.

Тепер коли вже хто сповнив покаянне і навернувся, чи є вже Християнином? Біблія відповідає, що ним ще не є. Під сим оглядом в номінальнім „Християнстві“ (з імени) повно замішання. Однак, если сей, що вже був на дорозі до угоди з Богом согрішив, а опісля знова каявся, і навернувся із мильної дороги, то його крок в перед припровадить до того, що він може бути очищеним, яке то Бог приготував за посередництвом Ісуса Христа, та може бути привернений до утраченої нагоди на підставі угоди. Ось читаємо слова Ап. Петра висказані в день сошествія Святого духа: „Покайтеся і наверніться (покутуйте), щоб очистились від гріхів ваших. (Діяння Ап. 3:19) Однак видимо зі сього, що ані саме покаянне ані навернення ані одне, ні друге не допревадить даної одиниці до угоди з Богом. До сього потрібні є ще дальші кроки.

ШУКАННЯ БОГА

Сей, котрого ум перестав похвалювати дорогу світа, та котрого серце перестало бажати світських річей, такий знаходиться в стані висказанім Ап. Павлом, коли сказав: „Шукайте Господа, чей намацаете та знайдете Його. (Діяння Ап. 17:27) Покаянне і навернення се є

в першій мірі заперечаючий степенъ злу. Коли знаходимося в такому степені, то перестасмо чинити щось, щоби через се піднятися до чогось ще більше повисшого, ніж само намацування Бога, если тільки дана одиниця бажає приблизитися до Бога й до Його ласки.

Щоби посунутися ще о крок дальше то до сього є колюча віра. Віра се інтелігентний стан серця гармонії із Богом. Віра приходить не через намацування, але вже через слухання. — до Римл. 10:17.

У відношенні, що до Бога, то щоби пізнати Його та Його правило треба узнати два степені. Ніж, Біблія може промовити, до чийого серця, конечним є вірити, що є Бог та тих, що Його шукають надгороджас. (Жид 11:6) Тасмниця пізнання сих степенів полягає на частинних здібностях внутрішних, які люди посідають. однак на жаль сі частинні здібности занадто поломані і опановані світовими намацальними річами, так, що в умах більшости мешканців землі їх цілком не видно, й тому то так трудно є тепер вказати людям на добрі та побожні річі. Є много таких, саме головно тепер, котрі говорять в серці своїм: „Не має Бога.“ — Пс. 14:11; 53:1-4.

Однак Господень день, навчить всіх і всі спізнають, хто тільки схоче жити. Неправдні будуть знищені. — будуть укарані вічно триваючою смерттю.

ГОСПОДНЯ ЗАПОВІДЬ

Для тих, що шукають Бога ось як сказано: „Покладайте дурноту й жийте та ходіте стежками, що вам укаже розум. (Прин Сол 9:6) Щоби се виконати, то чого-ж потребує такий чоловік. Відповідаємо науки, інформації. „Тому заповідь Господня пресвіта, очі просвіщає (Пс. 19:8) Сі котрі відчувають Бога, то до таких так говорить Бог через Ісуса Христа. Прийдіть до мене всі знеможені, та отягочені, я впокою вас, (Мат 11:28) Немного увірило і для того не многим явилася Божа сила. — Ісаїя 53:1.

СЕ ВСЕ, ЩО ЗРОБИТИ МОЖУ

Щоби бути любленим Господом мусимо не тільки сказати, що не любимо світа (сучасного порядку річей), та що світ вже змучив збудив нас, але по одержанню знання Божого пляну мусимо сказати: „Господи віддаюся під Твою опіку, ось від сьогодня я готовий на Твої услуги.

Покіль не зробиться такого постановлення не будемо могли мати спосібности одержати благословення, за винятком загальних Божих справ, як дощ світло, поучення і т. д.

ЧАСУ ВПОДОБНОГО

Що-ж тоді стається, коли ми посвятимось Господу. Справу нашого посвячення має рішити наймудріший суддя. Бог не зобов'язався до безумовного приймавання всіх посвячених. Се посвячення мусить бути зроблене часу вподобного (Іса 49:8) і мусить бути побуджене з причин, котрі надаються до прийняття, часу вподобного, або можливого до прийняття, бо вкортці проміне день. — до Жид 3:13.

Посвячення не повинно мати ніяких інших користей, а повинно виходити із чистого серця. Всілякі користи

ставлені при посвяченню перед Бога, або посвячуватися на усливях зі застереженням не можливо і Бог такого посвячення не приймає. На се маємо примір записаний в Діяннях Ап. (8:21), коли то Симон за гроші хотів набути влади, через що й не дано йому части, „бо серце несправе перед Богом.“

Ісус обіцяв, що „хто приходить до мене, не вижену його геть.“ Значить, що Ісус не відмовиться представлення правдивого посвячення перед лицем Отця. Але заважайте, що посвячення мусить бути наперед зроблене, а описав слідуює представлення, та що мусить бути наперед представлено, ніж прийняте, або відкинене. Тому Ісус сказав: „Ніхто не приходить до Отця, як тільки Мною.“ (Йоан 14:6) Іншими словами Ісус є заступником посвячених, і Він представляє справи Єгови. Розуміється, що таке представлення означає також і заповіт, зі сторони Ісуса, що Він покриває, всі несовершенности того, котрого справа представлена.

БОГ Є ТОЙ КОТРИЙ ОПРАВДУЄ

„Бог Той, котрий оправдує. Хто-може винувати вибраних Божих? (до Римлян 8:34) Бог припечатав організм посвяченого печаттю Свого узнання, помімо, що організм сей був ще від часу уродження несовершеним. то однак надається на прийняття, через заслугу Христа. Що за ціль такого поступовання. Чому Бог безпосередно не приймає віруючих, коли видить, що їх серця добрі, чому не робить се, без ніяких церемоній. Подібно, як робив се перед першим приходом Христа.

Се було би тільки частинним поясненням правди. Передовсім ніхто і ніколи не був в приязні з Богом, коли вповні не віддав своє серце на службу Богови; по друге ніхто не був допущений до приязні з Богом, коли не узнавав упавшости свого власного тіла, вислідом чого було складання кровавих жертв в жидівському народі. Авраам не тільки що „вірив“ Богу, але також вповні полягав віддав свою справу і себе самого під Боже розпорядження. Серце його мало печать, як би справедливости, коли Авраам так догодив Богу, що готов був посвятити свого власного єдиного сина. Се власне potwierджує його сильну віру, що спричинило Боже узнання для його серця, як упевняє нас о тім Ап. Яков 2:21.

Сей самий ступень віри оказували святі старого Завіту, дає нам примір, як дана одиниця повинна посвятити себе. Хтось спитається, то чому не було таких розпоряджень в тодішньому часі? Відповідь, що тепер Бог Єгова не шукає приятелів але 1) співжертвочників, себто таких, котрі годяться на дорогу, котрою йшов Ісус Христос; 2) і дітей, котрі будуть мали участь з Ного Сином у великій будучій ділі новонастання й привернення людського роду. Бо написано: „Ось я і діти, що дав мені Бог (до Жид. 2:13) в цілі знищити сатану і визволити тих, що в страху смерті через усе життя були підневольні рабству.“ до Жидів 2:15.

Току нема ніщої цілі на прийняття чийогось посвячення, в віку Євангелії, як тільки в цілі жертви. Ми

не повинні сподіватися чогось відмінного для нашого тіла, коли ми посвятилися, як також і зістали прийняті через заслугу Христа, а повинні жертвувати наше тіло на розумну службу Богу, аж до смерті. Розумне жертвування себе на службу Господеві аж до смерті повинно йти поступенно з огляду на се, що Господь залочаткував там в старім тілі нове життя, на місце чого старе має бути жертвоване.

В який же спосіб зачалось там нове життя? Апостол говорить: „Схотів бо Бог то й породив нас словом правди, щоб бути нам якимось починаєм творива Його. (Яков 1:18 1. Петра 1:23) Що се має значити... Если хто зі світа возьме біблію перечитає її і зрозміє кілька понять, чи в сей спосіб зачалось вже в нім нове життя? О ні, се не є висказано Апостолом „Слово“, а радше правда, котру • жививає Господь до того сплодження.

ПОЧАТОК НОВОГО ЖИТТЯ

Нова воля під впливом правди поступенно згромаджує довкола себе запас нових вражінь. Однак місцем де сі нові вражіння можуть бути заховані се мозок. Нова воля, новий ум, в полученню із Божим уповаженням до нового життя є всім, що істнує в новім сотворінню в Христі по сій стороні завеси. То нове життя розпочає сплодженням духа, знаходиться в непевнім положенню з кождої точки погляду за винятком віри. З людського погляду се нове життя має таку можливість удержатися в розвою, яку можливість має молодий пташок удержатися в яскині вузла. Але із Божої точки погляду, вся сила на небі і на землі є до розпорядження в цілі опіки того життя, котре призначене бути князем в царській родині в славі.

Апостол Павло, коли говорив о обновленню життя (2. до Кор. 5:17) каже: „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворіння, старе минуло ось стало все нове.“ Отже, бачимо істнує нове життя котре не виходить з перенесення до якоїсь іншої сфери, але початок нового чинника в нашім житті — прийнявши Божу волю. Масмо дову надію нову ціль, новий ідеал. Старе бо проминуло. А тому, що власне всі річі а не наше окруження творять життя, коли вони піддалися зміні то наше життя є нове, подібно, як би ми заложили жовті окуляри, та споглянули довкола й бачили все у відміннім виді, так і наше нове життя.

СТАРЕ А НОВЕ ЖИТТЯ

„Умерли бо ви (як людські істоти) і життя ваше поховане з Христом у Бозі.“ Се нове життя, той чоловік, або нове сотворіння може бути відновлене відсвіжене і годоване розумінням. Се не звичайне розуміння. Се близьке запізнання з Божою волею, се глибоке узнання Його прав. — до Колос 3:3.

На иншій місці Ап. Павло говорить і не приладжується до віку сього, а переображується обновленням ума вашого, щоб довідуватися, що воля Божя добра і угодна і звершена (до Римл. 12:2) Як можемо оминути, щоб не приладжуватися до світа сього, коли всі наші змисли

все відчинені на вражіння, котрі приходять до нас зі світа. Далше ми видимо ті самі річи, що видить світ і чуємо те саме, що він чує, дотикаємо й пробуємо, нюхаємо й смакуємо, все те, що робить світ. Чи-ж се не є ті самі впливи, що світ творять. Так се правда. Але відносно до нового сотворіння, то заходить дві великі ріжниці. Одна полягає на новій волі, або на новім постановленню, з нашої сторони, щоби чинити волю Отця друга — се святиє постановлення зі сторони Отця, щоби ділати з нами в нашім новім життю. Тому Єгова уділяє нам дар духа вплив, силу, огріває й хоронить сплоджену, однак ще не народжену Божу дитину.

„В ТВОЮ ПРАВДУ“

Що Бог береже й пильнує в розвиванню нового сотворіння найліпше показано в словах, коли Ісус молився до Свого Отця: „Освяти їх правдою Твою, бо Слово Твоє Правда.“

Що значить освятити? Одні говорять, що се безгрішність в тілі, інші, що то потрібно мати буйне почуття, так, щоби дана одиниця була так піднесеною в справах релігійних, щоби не могла спокійно всидіти, але чується змушеною встати скинути капелюх і подібні річи робити, — як се декотрі розуміють освячення.

Але ніяке із тих поданих освячень не має попертя, ані місця в св. Письмі. Ще иншим поглядом, головню в т. зв. „Християнстві“ є, що освячення значить відлучитися на сторону, та що воно йде в парі із посвяченням. Такий погляд вийшов із причини невластивого вирозуміння слова посвячення. Посвячення означає призначити щось на жертву і тільки таке є його значіння.

Освячення значить учинити щось святим. Але хтось може сказати, що за ріжниця, коли ми вживаємо того слова, або иншого, тільки, щоби головна думка була висказана ясно. До певного степеня се правдою. Але всі слова висказані є тільки переносним вираженням думок другим. Отже наприклад, коли ми назвемо качку, гускою, то також правда, що се є птах, та много прикмет собі подібних вони мають, або коли скажемо полич мені, а ми думаємо дай мені, щоби невіддавати, то через се можемо наробити собі немало клопоту.

Подібно із тим. Посвячення се є особистою нашою річю. Се річ, яку Бог не зробить за нас. Бог ніколи не змушує волі чоловіка. Любов до чоловіка позваляє йому рішати в справах, котрі відносяться виключно до його особистого призначення. Нераз чоловік може зробити дуже лихий вибір, однак Бог дозволяє йому. Знова освячення належить і то тільки виключно до Бога. Ми не можемо цього зробити тому, що ся річ вимагає надлюдської мудрости й сили.

Отже освячення відноситься до великого процесу, котре струнить до того, щоби зробити нас достойними силаности в наслідді святих в світлі на звершення святих (до Колос. 1:12; до Ефес. 4:12) Сей великий процес освячення розвивається тоді, коли Бог Єгова при-

нимас наше посвячення, коли сплотив, або дав початок новому сотворінню.

Посвячення се постановлення, котре можна зробити одної хвилі, поминаючи, що хто може над тим думати довгий час.

Освячення, се довший протяг часу, як вказує Ап. Павло: „Сам же Бог упокою нехай усвятить вас (1. до Сол. 5:23) Тоді Бог зачинає в нас сю добру працю, коли приняв нас в тій цілі впоює в нас добру волю разом з правдою і провадить далі нас до звершення.“

МОЛИТВА ЗА ПОСВЯЧЕНИМИ

Тут подасмо молитву, в який спосіб Ісус молився за клясою представлену в учинках Хреста і в послідователях. Освячення не означає і не може означати то само, що посвячення, тому, що Апостоли тоді вже були посвяченими. Були членами посвяченого народу, і всі в Мойсея хрестилися в хмарах і в морю.” (1 до Кор. 10:2) Тоді то Ісус так молився, Я про них молю не про світ, а про тих, що дав еси мені (Йоана 17:9) Ісус не молився, щоби козли перемінилися на вівці, як мильно в часі євангелії молилися, але молився за тих, що увірували в Нього, що мали віру. Тут Він виразно зазначив не про сих же молю тільки, а й про тих що задля слів їх увірують у мене (Йоан 17:20) Ісус не молився за тих, що не вірили, щоби були освячені. Вірити значить сполягати більше на Господа, як на себе самого.

Освятити иншими словами обнимає працю святого духа над життям нового сотворіння а се оновлення ума. (до Римл. 12:2; 2 до Кор 4:16; до Колос. 3:10) „перемінення” (2 до Кор. 3:18), звершення укріплення й основання нового ума — 1. Петра 5:10.

ПРАВДА, ЯК ЧИННИК ОСВЯЧЕННЯ

Освати їх правдою Твою, бо Слово Твоє є Правда, — котру призначено на ту спеціальну ціль, щоби очищати і будувати уми тих, котрі покликані на учасників з Христом в Його славі. Коли не булоби того слова правди, то не було би спільної підстави до злуки між послідователями Христа, тоді була би тільки мрачна і далеко віддалена від себе надія. Тоді одні студіювали би математику, другі історію, треті красні штуки і на тім був би кінець.

Чи маємо розуміти, що Біблія містить в собі все знання, що знає Бог. Цілком ні. По її власних вказівкам, Біблія є тільки світлом свічки, серед темряви, що світить в темному місці аж засвіє день і зійде денниця в серцях ваших. Се світильник перед ногами нашими, світло на нашій стежці (Пс. 119:105) Загально людство знаходиться серед мильного розуміння, веначе т. зв. християнство знаходиться під прекрасним впливом Божого Слова. А тим часом правдою є се, що Християнство зійшло з правдивої дороги і не зважає а навіть погорджує кождою заповіддю, яку дав Христос.

ДОРОГА З ГРІХУ ДО СЛАВИ

Головні кроки, котрі провадять з гріху до слави

ПОКАЯННЯ	Діяння Апостолів 3:19; 17:30; Мат 18:3
НАВЕРНЕННЯ	Діяння Апостолів 3:19
ПОСВЯЧЕННЯ	Псалма 37:5
ОПРАВДАННЯ	Прийняття через Ісуса (Іоан 6:3) Представлення через Ісуса (Ісаї 53:6) Прийняття Богом. Д. Ап. 10:35; Рим. 8:33
СПЛОДЖЕННЯ	Іоана 17:17; 2. до Солунів 2:13
ОСВЯЧЕННЯ	Яков 1:18; 1 Петра 1:23
НАРОДЖЕННЯ	Іоан 3:13; 1 Петра 3:18; 1 Кор. 15:52,53

СЛАВА

ШКОЛА ЄГОВИ

Школа Єгови через Ісуса подає нам курс студій, котрий о много простіший в порівнянні до наук світових університетів та теологічних заведень, в котрих тяжко знайти правдиву Божу науку, котра булаби так старанно виложена як подано в школі Єгови. Бог Єгова поділив Свій курс студій на чотири класи, а іменно: в мудрости, справедливості любові і силі подає нам науку. Щоби однак ліпше поучити нас Господь заридив приготовавчі курси в класі „мудрости“, а саме покайнянне і навернення, а правильну науку „справедливості“ в посвяченню; а як іспит і вислід приготавляючого курсу, як також і класи справедливості, подає нам лекції в оправданні, освяченні і сплodgeнні до нової духовної природи. Четверта класа „сила“ є всезагальним іспитом, а рівночасно і дилемом, се є народження сплodgeної вже до духовної природи істоти.

МУДРОСТЬ

Покута

Пошана до Бога — початок мудрости.

Покаянне

Пошана до Бога, — значить ненавидіти зло, бо „гордоші, високомірні, запуть і дволичні уста мені ненависні.“

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Посвячення

Возьміть мое ярмо на себе і навчіться від мене — Маттеї 11:20.

Оправдання

Котрий був передний за прогрішення наші, воскрес на оправдання наше. Рим. 4:25

ЛЮБОВ

Сплodgeнне

Як сплodgeні не з тайного сім'я, через Боже Слово — 1. Петра 1:23.

Освчення

Ісус, що стався освяченим і викупленим — 1 до Кор 1:20

СИЛА

Народження з духа Ісус від Бога стався викупленим: устав в сласі — 1 до Кор 1:20; 5:42.

Курс студій школи Єгови кінчиться зі смертю „старого тіла, глиняного начиння, для всіх тих тільки, котрі „посвятили своє життя на службу Господови.“

Однак з причини наших нессвершенностей, ми не можемо зложити нашої оплати без помічі стипендії, яку отримуємо від управителя школи Єгови, через віру в Його викуп, се є через Ісуса Христа, котрий покриває своєю шатю всі наші нессвершенности, а тим самим і вислід наших студій, являється правним перед Богом Єгвою, тому, що як за такі Господь Ісус, Відкупитель наш, поручив за нас та покрив за нас всі кошти оплати вимагані в школі.

Ісус Христос перший вказав сю дорогу до Бога, як і на науку, яка подається в школі, а й сам виповнив, се, що було йому предложено.

Що-ж значить ходити із Богом? Значить поступати так, як Він поступає і там йти де йде Він, значить бути в сполучі із невидимим Богом. Тому то світ, що не знає і не видить Бога, думає, що ми ходимо в дурний спосіб зійшовши на манівці.

Если Бог прийме наше життя на жертву, тоді в нас починається нове життя в Христі Ісусі, не по тілу, а по духу. (до Римлян 8:1) .

Отже сі котрі зачали ходити з Богом і поступають в сласі Ісуса, повинні, як і він ходив також ходити. Уто поступає сласами не буде йшов в темноті. Тому стараймося, щоби ходити нам достойно перед Господом.

Одеж любі будьте послідователями Господніми, як любі діти і ходіть у любові (з Богом), якож і Христос улюбив нас так, що віддав себе за нас на жертву і на посвят Богу у солодкі пахощі. — Гледітьже, як би вам оглядно ходити, не яко немудрі, а яко мудрі, викупляючи час, бо дні лихі. Тимто не буйте нерозумними, а розумійте, що єсть Божья воля. — Одягніть у всю зброю Божу, щоб змогли ви стояти проти хитроців диявольських. — Любі увійшовши в школу Єгови... — молитвою і благаннем, молячись всекого часу пильнуйте в усякому терпінню... — бо час на останній іспит настав. — до Римл. 4:1, 15; 6:11.

Ап. Павло в Атенах

„В Нім ми живемо і рухасмо і єсемо.“ — Діян. Ап.17:18

Із міста Вері пішов Ап. Павло до Атен. Там мусів він ждати на двох учеників, Силу і Тимотея, котрі мали прийти за ним. За той час Ап. Павло заходив до синагоги, або йшов на торговицю і починав розмову з людьми і говорив їм про Христа. Він гаядав чи не найде яке поборне серце, котрому міг би оповісти радісну новину, яку Бог послав По акімсь часі деякі із грецьких філософів звернули на нього увагу, бо він все щось нового оповідав. Одні з них бажали почути Павла, а другі насміхалися із

нього кажучи: „Що хоче сей балакайло сказати? Що розуміє він під воскресенням мертвих. Бо Ап. Павло проповідував їм Ісуса і воскресення мертвих, котре буде через Нього.“

Атениане, думали, що Павло проповідує про якогось чужого бога, про котрого вони ще нічого не чули, тому радо хотіли почути; та не для того, щоби дечого доброго навчитися, а тому, що були раді слухати новину. Вони запросили Павла до аеронагу, що був на полі Марса,

щоби послухати його промови. Горлі на самих себе вони не прийшли чогось навчитися. Місто Атини, можна сказати, осередком тодішнього світа, де зріджувалися нові ідеї. Тоді жили там філософи Епікурейці та Стоїки. Стоїки відзначалися твердим життям і не дозволяли собі ні розкоші і приємності, але їх „стоїцизм“ виродився в гордість і зарозумілість. Епікурейці ж жили зовсім протилежно, любили вигоду і приємне життя.

Павло скористав з нагоди і в означену годину прийшов до ареопагу. Тут став він оповідати о Божій доброті, яку Він оказує людям на всіх річах і о воскресінню мертвих. Лука записує найважливіші точки його промови. Павло старався говорити в річах їм добре знайомих. Він признав їм і похвалив їх, що вони стараються віддати кожному богови честь. На вступі сказав, що йдучи сюди він завважав в їх місті жертівник построний в честь незнаного їм Бога. Того котрого вони не знають він хоче їм оповісти. Але той Бог не є зовсім подібний до богів, котрих вони почитають, сказав він, а є Він Богом всіх; він сотворив все і дав життя всім, і в Нім ми живемо і рухаємось і єсьмо.” — Діянни Ап. 17:28.

Даліше заявив, що Бог жодне добро всім людям і що він увільнить їх із неволі, в якій тепер знаходяться. Згадка о смерті а головню о воскресінню зі смерті не подобалася атенським філософам. Бо так для грецьких філософів, як і для всіх людей смерть була великою загадкою. Від найдавніших часів всі філософи старалися розв'язати цю загадку, але помімо всіх своїх зусиль не були в силі учинити цього. Вони твердили, що чоловік є безсмертний, але смерть все була для них страшна, вони тільки могли вірити в брехню сатани, що чоловік мертвий не є в дійсності мертвий. А тут Павло став їм оповідати, що чоловік мертвий, таки мертвий, але Бог постарався що вони оживуть в своїй часі, воскреснуть із мертвих через чоловіка Ісуса Христа, котрий умер ти за силою Божою воскрес, і що його призначив Бог, щоби був Візкупителем цілого людського роду. Павло сказав їм, що буде воскресіння мертвих, так праведних, як і неправедних.

Була се велика сміливість цього незнаного чоловіка, члена певної раси, котра хотів мала стару свою історію, та жила особним і відмінним життям і думками від прочих людей. Що то за Жидонин, що смів учини Греків і то в Атонах, в осередку цивілізації і науки, і промовляти до найбільших мужів в Атонах о річах, які належали виключно до них і до їх філософії? Але позиція Павла не була тяжка; бо поставили жертівник невідомому Богу, вони сами признавалися, що ще не все знають і віддають честь многим богам, вони не віддавали чести найвищій істоті. В найбільшій разі, їх найвищий бог був тільки до певної міри вищим, аніж другі. Павло підніс свої очі і думки і хотів також звести і їх думки понад красу пантеону, котрий заносився і пишався перед ними; будинок сей був справді красивий і найкращий в цілій світі. Павло не погорджував здібностями і розумом тих, котрі побудували сей славний будинок; ти хотів славний він був, як твориво людських

рук, то однак він заявив, що все те є марне і нікче і порівнянню до Бога, котрий сотворив все, що на небі і на землі, і котрий „не перебуває в рукотворених храмах, і котрий дав всьому життя і дихання і сотворив все, що є і тому не потребує нічого, щоби йому ще не дати. (Діянни 17:24, 25) і додав даліше, що всі люди, Поляне, Греки, і Римляни є всі одною родиною, і що з одної крові (душі) Бог сотворив всіх людей, щоб мешкати. — Діянни Ап. 17:26.

Другими словами Апостол хотів сказати, що Греки, є в своїй нітчині, бо така була воля Божа, тай всі інші народи, котрі вийшли із одного корення, є також під рукою всемогучого Бога. Він є Богом живим і правдивим. Він дивляс все на своїй долоні. Бог уложив все в такий спосіб, щоб люди могли шукати Ного, чей може Ного знайдуть. Бог не уважав за відповідне об'явити себе в повноті, але Він в часті учинив се для свого вибраного народу. Але хто по правді бажає Ного пізнати і підчинити свою волю під Ного, сей найде Ного, бо Він недалеко є від кожного з нас. — Діянни Ап. 17:27.

Греки були обдарені мудростю, але її не уживали, щоб гадати Бога. Радше вони уживали її для своєї приємності. Вони подобали на чоловіка, котрому дано автомобіль, щоб уживав його для бізнесу, а він став уживати його для своєї приємності; став ним робити прогульки. Павло показав їм, що деякі із них спізнали, що Бог є близько них і що Він сотворив їх, як їх пост сам те сказав; „Ного бо й рід ми“ (Діянни Ап. 17:28) і заявив світо, що за цілий той час незнання о Нім Бог такою незабував а дбав про людський рід. Означе тепер, позаяк Він назначив день в котрім буде судити світ в справедливості через одного чоловіка, котрого на се призначив, приказує усім людям усюди каятись. Всі люди будуть мусіти за себе відповісти. Павло не грозив, але сказав, що Бог запевнив, що так буде, а дав запевнення тим, що того, котрого призначив, воскресив зі смерті.

Сі слова Апостола й його твердження, що призначений на се чоловік воскрес із мертвих випроважали Атинян із рівноваги. Бо одним ударом він знищив підставу всієї філософії. Вони вірили в безсмертність душі, а тут Павло каже, що чоловік-виправ є мертвий. В дійсності си догма о безсмертності душі вийшла з Греції і в часом прийнялася, яко „правда віри“.

Із слів Павла розуміємо, що мертві є в дійсності мертві і що описані тільки за Божою силою бузуть могли по-ветати. Деякі Греки вірили, що чоловік, коли умирає, то умирає раз на все і тому не потребує боятися, вби відповідал коли за теперішнє життя. Але коли Бог воскресив одного із смерті і через нього дав запевнення, що всі люди мусять воскреснути із смерті, тим самим і їх філософія стратила свою підставу. Коли прийняти смерть і воскресіння, яко факт, тоді вся філософія мучних людей цього світа мусить зникнути а лиця землі. Найбільше, що Атинці могли учинити стали сміятися із него. Але деякі з них повірили його словам і таким чином завважали в Атонах громадка віруючих. Павло по надармо проповідував.

Хотів тенерішній християнський світ дивиться з горю на Атенців, позаяк сі в своїй поганській темноті поклоняли ся перед дерев'яними і камінними богами, то однак він сам не дуже поступив наперед і не много знає о правдивім Бозі. Вони не люблять, як їм нагадати, що дві їх найгословніші доктрини о Бозі і о чоловіці є зовсім поганські і не мають за собою поперття в св. Письмі. Аби бути католиком, православним або протестантом мусить вірити в трох Богів в трейцю Богів, котрі однаке мають творити в дійсності тільки одного Бога. Се поганська наука і зістала принята до „християнства“ в части тому, щоби привернути лжєше поган до науки Ісуса, щоби ставалися „християнами.“ Так само грецька філо-

софія о безсмертності чоловіка сталася підставою „правди віри“ між „християнами.“

Та св. Письмо учить ясно, що є тільки один Бог, сотворитель всього; що життя людське є даром від Нього; що чоловік стратив право до життя через свій гріх; що Бог післав Відкупителя для людей, а тим відкупителем є найдорожчий Син; що Син Божий постарався о викуп за людей; що Відкупитель прийде, щоб спасти чоловіка від сили смерті; що прийде воскресення всіх, котрих відкупив так праведних, як і неправедних; і що Бог дав запевненню всім людям, що так буде, позаяк воскресив свого Сина із смерті.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з мавми на 6. січня 1926

„Навчи нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце.“

— Псалма 90:12.

В міжчасі, коли правдивий Християнин чисить свої дні, то не робить се із наріканням, чи жалем, але повагою і вирозумінням. Він чисить час в котрім то отримує много благословенств ласки і нагоди на се, щоби оповідати чесноти покликавшего нас з темряви у дивне своє світло,“ щоби ми помогли один одному і старалися виробити собі характер, котрий подобався Бозу. — щоби ставати щораз більше подібним образу Божого Сина.

Текст з мавми на 13. січня 1926

„Діточки мої, се пишу вам, щоб не грішили, а коли хто згрішить заступника маємо перед Отцем Ісуса Христа Праведника.“

1. Йоана 2:1.

Если притрафиться, що хтось із браку віри, або упавшости тіла поступив але проти Божої волі й проти своєму духовому добру, то в такім разі ми не повинні, ані хвалити тратити часу, але сейчас просити о Божу поміч і навернутись на правдиву дорогу. Мисно бо престіл (олтар), котрий є покровлений дорогоцінною кров'ю Христа, а котрий під кожним зглядом важніший від того, котрого Арон кропив кров'ю звірят, а який був тільки тінню. Тому то Апостол Павло напостигає нас, говорячи: „Приступаймо-ж з відвагою до престолу благодати, щоб прийняти милість і знайти благодать на поміч за часу.“ — до Жидів 4:16.

Текст з мавми на 20 січня 1926

„Коли карання терпите, Бог до вас такий, як до синів, чи є бо такий син, котрого батько не карав? — до Жидів 12:7.

Цікаві листи.

Листи з Бразилії.

Уважно Товариство!

Вдався до вас із великою просьбою. Вчора попало мені в руки одне число вашого журналу „Вартова Башта“, якої не можу дочитатися. Що за золоті слова, що за любов, наука, філософія та простота вираження пробивається в ній. Нігде ще не стрічав такої часописи — Велика зміна настала в моїм серці. Та не тільки в моїм, але й у всіх, що слухали її. А нас так щиро і блудно навчали, так далеко від правдивого слова. Браття не правді, яку голосите, не можуть до нас зі жалем писати, прошу вас, як і много других вишліть нам більше числа „Вартової Башти“ а по одержанні першого числа ми вам звернемо слово. Просимо і о посилку літератури, як також і Біблії.

Складаючи отам Бозу подяку, а ви нас не забувайте, що просимо вас і ви не забувайте за нас. Нас тут много, але всі душі біди на духовому стовпі, однак віримо, що Господь допоможе нам, коли вказав нам на світло. Чепаччи відповіди від вас здорожимо вас всіх, кімсьо вас а, як також бажаємо вам дальшої випробованости в голошенні свого слова правди — Ми ласкаємо і в нас, щоби поширити слово правди тут на тії нині.

А. С.-В. Дорізон, Парана

Без терпіння не можна виробити собі совершенного характеру. Він подібний, як рослина, найперше є дуже делікатний, тому й потребує лучів сонця Божої любови, як також частого поливання дощем Божого милосердя, та много управи приймаючи до себе знання Божого характеру, як добре поле, як основу віри і бажання до послуху. Аж тоді, коли вже зістав так розвинений в сих так корисних умовах, є готовим до очищення та виправи. Тоді також є здібним до знесення певних перешкод. В міру сього, як сила характеру розвивається, проби на які є виставлений даний характер сажають тільки на се, щоби через них одержати більше сили, краси, гармонії і милосердя, нарешті, щоби через терпіння розвинути і усталити наш характер.

Текст з мавми на 27. січня 1926

„Бережи твоє серце мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо.“ — Прип Сол. 4:23.

Признати тільки, що гріх в різних його видах є злом, або що ми постановили собі уникати гріха для того тільки, що Він є пошнженний Богом — се не є цілком вистарчаючим. Крім сього ми повинні викоринити зі свого серця всяке бажання, до всього, що тільки не годиться із основами Божими. О коли-б так було, то що за велика зміна наступила би в життю і в серцях, а головне в умах тих, котрі визнають Христове ім'я. Если-ж хто сього не перестерігає, то такий знаходиться в стані де покусї неустанно його спокушуть для того, що помню, що на зверх протиставляється неморальности, то однак скрито симпатизує з річима котрі є пошнені Богом, се є, бажан би їх посідати, коли-б не були заборонені.

Дорогі наші учителі Правди і браття в Господі.

Листи і книжки отримали. Ох, що за радість ми мали, коли ми одержали Біблію. Поміч ваша, поміч безкорисна на духовім полі і нашім серці відбилася золотими буквами. Разумсьмь не тільки із сього, що ми нам дали світло правди, але й зі сього, що кождому хочете дати світло правди. Повідомилимо вас, що в штаті Парана є много наших людей і ми вишлемо туди одного знає, щоби розіс надіслав нам вами на наш перший пошник літературу, як також і дати тим, котрі в ще гіршім гнеті, ніж ми були. Ми просимо вас не забувайте за нас. Ми дуже раді були би, як що би ви надіслали нам ще більше книжок, головне Біблії, бо тут нігде набути. Просимо вас в ім'я тих молодих наших діточок надіслати нам діточої літератури вашого видання, як маєте, бо й діти хотять знати, бо се для них цілком нове. Ми, не тут зібравшись просимо вас о відписування листів на всі наші запити, бо се дорогі слова вказання і правди містяться в них. Давши нам слово правди не забувайте за нас і знайте, що тут поде велике. Нашим бажанням є поширити літературу, поміж всіх в нашім околиці. Дійсно великі і чудові діла твої о Господи. Тому ширіть слово правди, бо воно дасть визволення. З Християнським привітом. М.Д. Ріо Суз, Бразилія.

...Клич грімко і не вдержуйся... бо нарід гине через незнання...

Затрубите трубою, нехай стрепенеться, що живе на землі, бо день Господень вже блискає. — Ісая 58 1. Осія 4 6, Полс. 2 1

ДОГОПІ! Я допався про вашу адресу, за котрою так довго шукав та що ваша організація прагне для усвідомлення релігійного поміж нашими людьми, як в Америці, так Канаді, й Європі. Тому спішу до вас доручити, як що ви приймете почесати Українцям в агадних краях те не забувайте що тут в Бразилії в стейті ПАРАНА є колонія з яких 40,000 душ, котрі знаходяться у великій потребі духовної відроди, бо тутешній український клер, а найбільше Василіане то дуже аноморалізовані люди та шкідники із кожної точки зріння — краще до вас ви світлополюсники — рятуйте! Краще література! Ще раз літератури, бо ви маєте послання пади і світло, котре дасть тим бідним владомісцям. Жаль душі писати, коли дивилися на ці всі беззаконня, тутешнього класу. Очікую відповіди.

Вам вітаний і живий А. Т. Парана, Бразилія

Листи із Канади.

Дорогі! Пишу до вас пару слів і прошу прийняти моє щире дякування за вашу працю на нині Господній. Читачи Божий Памі Вікі і Гарфу Боже, нарешті і я прийшов до пізнання Пранди і до зрозуміння часу в котрій живемо, бо що написано то все сповнилося. Тому голосіть на даліше Слово правди

Ануж всі до праці, поки день в сні, Голосім царство Боже, котре блискає вже; Вскори запалює темна ніч на землі, В котрій працювати не будемо могли.

До праці! До праці! Наперед! Наперед! В джерело всі праці! Відмийте від себе Амію, Пиласу, працю, аж до кінця!!!

До праці! До праці! Господь сили нам дасть В скорі царства обудити і тими прочинуть, А ми слово пишмо не буде, І в тім царстві всі люди до життя прийдуть!

Голосіть всі, бо наближається царство Боже — Я йду також із вами Нехай Господь благословить С.Н. стейт Онт. Канада

Любезні в Христі Браття!

Даному нам, що в нашій області всі люди дуже пореволюцізувалися, писати писемні мають книжки нашого видавця і самі читають з неписемними учаться із уст писемних, так, що вже тепер не пірять в печатку, в римський паву, свідченням Словом браття люди в нас тепер значно поширилася праця Богато людей истерпеливо пишуть бесідники Люди щиро торнуть-ся до правди... Всі ми одержали велике благословення Не менше радуючись, що Бог доблословно наш нарід в крам, де то Правда зробила великі поступки. Браття вітравалости —

В любові Христівій Ів К.Ц. Ман Канада.

Дорогі браття в Господі

З одержаних благословень від Отця небесного та немисловної радості, яка вплинула серце, пересилаю на просвітлення словом правди страждальцю людства слову денту, а на славу і честь небесному Отцю і Спасителю І. Хр.

Желаю благословення браття і цілому штабелі Вартової Башти. Ваш слуга в Христі — Клімент, О.

ЗМІСТ ЖУРНАЛУ ЗА 1925 РІК

СІЧЕНЬ	МАЙ	БЕРЕЗЕНЬ
Огляд праці за 1924 рік 3	Великий Божий дар 67	Царство Боже прибутих 131
В Америці 7	Благословення в день Пятидесятниці 78	На добро поборники 134
В старім краю 8	Саломея Християнином 74	Прощання з злоба 136
Ісус потішає своїх учеників 8	Будьте совершенні 75	Вечір молитви 140
Господня вечеря 10	Вечір молитви 77	Соборний Намет 141
Вісник зова 11	Соборний Намет 79	Інтересний лист із Галичини 142
Вечір молитви і розважування 12	ЧЕРВЕНЬ	ЖОВТЕНЬ
Соборний Намет або Снина Завіту 14	Господні Писемці 83	Порядок, спокій і самість 147
ЛЮТИЙ	Петро в Іудії й Йонії 88	Освободження Петра з в'язниці 152
Пасха Нового Створіння 19	Гіпокрізія — ворогем побожного життя 90	Початок жісній праці між чужинцями 154
Ісус вставився за своїх учениками 23	Видання Петра 91	Єрусалимський Собор 155
Ісус в Гетсиманській горі 25	Вечір молитви 93	Любов 157
Христос перед Пилатом 26	Соборний Намет 95	Доради Апостолів Петра і Павла 159
Вечір молитви 28	Листи зі старого краю 96	Вечір молитви 159
Соборний Намет 29	ЛИПЕНЬ	Листи із цілого світа 160
Листи зі старого краю 32	Покликання від Бога 99	ПАДОЖИСТ
МАРЕЦЬ	Праздний ученик Христа 103	Ромашанин — Мессія — Христос 163
Пасха Нового Створіння 35	Церква в Антиохії 104	Господня праця в Європі 168
Тримфальний візд Ісуса до Єрусалиму 39	Найменший в небеснім царстві 106	Града між нашими народами 172
Спаситель на хресті 41	Послани слова Ап. Павла 107	Євангелія в Писидійській Антиохії 173
Воскресіння Ісуса 43	Умері знова ожив 109	Що є правда 175
Воскресіння св. Писма 45	Вечір молитви 109	Вечір молитви 175
Вечір молитви 46	Відповідь медовіркам 110	Цікаві листи 176
Соборний Намет 47	Цікаве питання 111	ГРУДЕНЬ
КВІТЕНЬ	Потіха для Християнина 111	Наше завідателство 179
Приповідь в 19 минах 51	Соборний Намет 111	Кваліфікації старших В.Д.М. питає 183
Останній суд 55	СЕРПЕНЬ	Ходження з Богом 185
Хронік перед гарними воротами 58	Світло в темряві 115	Ап. Павло в Атемах 189
Життя в першій церкві 60	Серце важніше — ніж голова 120	Вечір молитви 191
Пояснення св. Писма 61	Віснійна хронологія 122	Цікаві листи 191
Вечір молитви 63	Вечір молитви 126	Зміст журналу за 1925 рік 192
Соборний Намет 64	Соборний Намет 126	
	Чи Бог вислухує молитви Християн 128	

Головна адреса Міжн. Тов. Дослідників Біблії укр. відділу. Проситись всіх, адресуючи до нас листи, зазначити виразно відділ. Інтересовані в Канаді в справі книжок прошені писати на адресу: I. B. S. A. (Ukr. branch), 38-40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

International Bible Students Association,

Ukrainian Department

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

U. S. A.